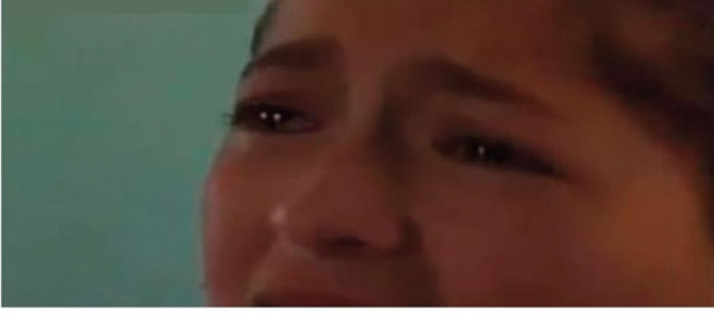

ADINI

BİLMİYORUM

– Ey Aksa ümmetin ilk kıblesi

Adını bilmiyorum... Yaşı ondan fazla olamazdı. Filistinli bir kız çocuğuydu. Buğulu gözleri birazdan yağdıracığı yağmurların habercisiydi. Filistin üzerine yazılmış dokunaklı bir şiir okuyordu. Okuduğu şiirin sözlerine, sicim gibi akan gözyaşları daha bir mana katıyordu. O kadar içten, o kadar masum ağlıyordu ki anlatamam...

» Daha henüz ilk mısraları okurken tuttuğu ağlaması şiirin sonuna kadar onu bırakmadı. Hatta bir yerde hiçkünkler sözlerini bastıracağı için bir süre başını önüne eğdi, minicik elleriyle gözyaşlarını sildikten sonra kendini toparlayıp devam etti.

Adını bilmiyorum... Şu ana kadar bu kız kadar içten ağlayan kimseyi gör-düm mü bilmiyorum, ama o sîmsiyah gözlerinden akan gözyaşları gökteki yıldızlar kadar kutsaldı... Ne diyorum ben, zaten onlara gözyaşı demek bile yanlış; görersen, yıldızlar dökülmüş, küçülmüş de gözlerine konmuş dersin... Hayır, bu kız ağlamıyor, Yüce Yaratıcı onu sevmiş de gözlerine ışıl ışıl parlayan şeffaf yıldızlar bahşetmiş dersin... O zeytin karası gözle; o üzerinde şebnemler olan billur bakışlar izleyen herkesin yüreğinde derin bir yara açmıştır. Kendi dilinde yani Arapça yazılmış bir şiir okuyordu. Okuduğu şiirin tercümesi alt yazı ile veriliyordu. Ne kadar gereksiz bir uygulama... Bu kızın okuduğu şiirden anlamak, etkilenecek için tercümeye ihtiyaç var mıydı ki? Hayır, o Arapça veya herhangi bir dilde konuşuyordu, insanlığın müşterek lisanıyla, herkesin anlayacağı duygu diliyle içini döküyordu... Okuduğu şiir Filistin üzerineydi... Filistin... Esaretle eşanlı olmuştuk, duyduğumuz zaman acı ve ıstırapla çağırılan başka bir kelime biliyor musunuz? "Sade acı mı, direniş yok mu, umut yok mu?" diye sorarsanız "Var ya,

elbet var" derim. O şiir okuyan kızın gözlerindeki yürek gözyaşlarının parl-tısı karamsarlığa, ümitsizliğe ait ola-mazdı... O derin gözler umutsuzlukla bakmıyordu... Ağlıyordu evet, ama bu ağlayış çaresizliğin değil, ataletin hiç değil, özgürlüğe yakın olmanın, özgür-lük uğruna çabalamanın, vatana duyulan sevginin bir nazıydı.

Adını bilmiyorum... Belki de haberi veren adını söylemiştir ama ben duymadım. Özenle taranmış gece rengi saçları vardı, küçük kulaklarında küçü-kük küpeleri... Okuduğu şiirle beraber bu çocuğun duruşu Filistin'in yıllardır yaşadığı acıların bir numunesi, bir özeti gibiydi... Yahudi'nin çizmesi altında ezilen, baharlara hasret, kışlardan bıkmış Filistin'in... Çocukların en gelişmiş tankların önünde korkusuzca sapan salladığı düşler ülkesi... Şairlere ilham veren Mescid-i Aksa'nın vatani... Ümmet-i Muhammed'in, Rahman'a secde etmek için yöneldiği ilk kible... İnsan bu kıza baktığında Filistin'i, Filistin'e baktığında onu hatırlıyor: "Ben gökyüzünün her tarafını Filistin bayraklarıyla donatacağım" diye haykırdığında zalimlerin onun küçüklüğü karşısında nasıl da ezildiğini görür gibi oldum. Dudaklarından her Filistin sözcüğü döküldüğünde sarsılıyor, hiçkünkler artıyordu. Esaretten söz ediyordu, büyük cengâver Selahaddin'den... Dedim ya adını bilmiyorum. Filistinli bir

kız işte... Filistin'in nazlı çiçeklerinden bir çiçek... Belki şiirini bitirdikten sonra onu bekleyen arkadaşlarıyla bahçeye çıkıp ip atlayacaktı... Belki işgalci Yahudi tanklarına, yuvalar yakın Sionist buldozere taş atmak için birazdan sokağa fırlayacaktı. Onun adını bil-mem de kim olduğunu biliyorum. O ve onun gibi adlarını bilmediğimiz sayısız kardeşimiz Yahudi zulmüne teslim ol-madan şerefli direniş yolunu seçtiler. Bizim boynumuz bükülmesin diye bunların, kollanının kırılmasını göze aldılar. Yahudi'yi rahat yüzü gösterme-yeceklerine and içtiler, ahde vefa gösterdiler... Ortadoğu'nun en güçlü ordusu olarak gösterilen Sionist işgal ordusuna sapanla kafa tutmanın, yani ümitsizliğe bir tutam umutla karşılık vermenin kitabını yazdılar. Bu minik eller, dev yürekler yüreksizlere her gün söndürdükleri hayatlarıyla ders ver-mektedir, gayretsizler onların azmi karşısında saklanacak yer arayacaktır, onlar direnişin verdiği lezzetin zirvelerinde geziniyorlar. Bizim onlardan öğ-renecek çok şeyimiz var. Eskiden gözlerimi kapadığımda sade karanlığı görürdüm. Bu kızın içten şiir okuyu-sunu izlediğimden beri gözlerimi ka-padığımda onun gözlerinde ışıltısını gözyaşı olarak göstermiş umudu görü-yorum. İşte bunun adını biliyorum; adı özgürlük, adı sapan taşıyla gelen zafer, adı İslami direniş...

www.inzar.dergisi.com.tr